

פרשת בהעלותך

קצר ומעניין לפרשת השבוע

בית השלום הקהילתי
גני מודיעין

זמני השבת

19:20	הדלקת נרות
19:30	מנחה
08:30	שחרית
10:00	תפילת ילדים
10:30	קידוש
18:00	מנחה
20:25	ערבית
20:23	צאת השבת

הודעות

לימוד רמב"ם יומי משותף יתקיים גם השבת בשעה 17:30 בביה"כ.

צריכים סיוע? מכירים מישהו מהקהילה שצריך? מוזמנים לפנות אלינו ונשמח לתת יד.

ועת ערבות חדית
פה בשבילכם

054-9743492

אחרי כל הניסים והנפלאות, מיציאת מצרים ועד עתה, העם שב ומתאונן על האוכל. ולא מתוך רעב אלא מתוך שעמום – "מי יאכילנו בשר? זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חינם, את הקישורים ואת האבטיחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים". מן מהשמיים סיפק את כל מחסורם אך "נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו".

אפשר להבין את הייאוש של משה בתגובתו – למה הרעות לעבדך, למה לא מצאתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי? לא אוכל לבדי לשאת את כל העם הזה.

משה הוא כמובן לא המיואש היחיד ששאל נפשו למות. שלושה נוספים התפללו לכך: אליהו, ירמיהו ויונה. גם מזמורי תהילים מלאים בתחושות הייאוש של דוד המלך: אלי אלי למה עזבתני, ממעמקים קראתיך ה', ועוד.

בהערת אגב, יש כאן מסר של התורה: אמונת ישראל איננה מתכון לאושר ונחת, אלא היא מבקשת להפוך את העולם הקיים למה שראוי שיהיה – לתקן עולם במלכות שדי. משה התייאש כי זו לא הפעם הראשונה שזה קורה. בפעם הקודמת העם התלונן על מחסור באוכל והתלונה היתה לגיטימית, ובחלוף הזמן והאירועים (מעמד הר סיני, בניית המשכן והקרבה אל ה') הציפייה היא שהעם יתעלה. אולם, התלונה הפעם היא לא ממחסור אלא משיעמום ועם כל השיאים הרוחניים שהעם הגיע אליו – התלונה הזו החזירה אותו אחורה וגרמה למשה להרגיש ששליחותו נכשלה. הוא לא ראה טעם להמשיך במסע.

בתגובה לדבריו של משה, הקב"ה מורה לו לקחת שבעים זקנים מהעם שישאו ביחד איתו את המשא, כפי שהציע לו יתרו בזמנו. יש בזה משהו מרגש; כאשר משה פגיע וספוג ביאוש, ה' מדבר אליו כחבר – אל תיקח את כל הנטל עליך, חלוק אותו עם אנשים נוספים. ואת הקשר הרך, החברי והאוהב שבין האל לברואיו ניתן לראות במקומות רבים לאורך התנ"ך: "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם" בתהילים, "כאיש אשר אימו תנחמנו כן אנכי אנחמכם" בישעיהו, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי", "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת" ועוד ועוד.

מכך שמנהיגי מרד קורח הגיעו משבטים שחננו בסמיכות אמרו חז"ל "אוי לרשע ואוי לשכנו". מנגד, שבטי יהודה, יששכר וזבולון שחננו בסמיכות למשה ואהרון לימדו את חז"ל לומר "טוב לצדיק וטוב לשכנו", ומכאן קבע הרמב"ם כי אדם נמשך בדעותיו ומעשיו אחרי חבריו ולפיכך עליו להתחבר לצדיקים, שילמד ממעשיהם. בקצרה, כמאמר חז"ל: עשה לך רב וקנה לך חבר.

וכל זאת בעצם מה שאמר ה' למשה בשביל להוציא אותו מתחושת היאוש ששטפה אותו בעקבות תלונת העם: לאסוף סביבו שבעים זקנים שישאו איתו את נטל. העיקרון כאן הוא זה שחז"ל ניסחו במילים "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים". לכן ההלכה היא שלא להשאיר אנשים לבדם בשעה שהם חלשים ופגיעים - אנו מצווים לבקר חולים, לנחם אבלים, לשמוח עם הגר, היתום והאלמנה ולהכניס אורחים – מעשה שעליו נאמר שהוא "גדול מהקבלת פני שכנה".

משה לא היה זקוק לשבעים הזקנים בשביל העצות והם לא ידעו דבר שהוא לא ידע, אך הם היו שותפים לדרך והוציאו את משה מהבדידות שבהנהגת העם.

